

Arrest

nr. 75 517 van 21 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 16 december 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 18 november 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quies}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat H. DE PONTIERE en van advocaat L. VAN DE VYVER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster, van Russische nationaliteit, komt samen met haar ouders, zussen en broer op 16 augustus 2005 België binnen. Dezelfde dag dienen de ouders van verzoekster een asielaanvraag in.

Op 26 november 2007 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 25 maart 2008 met nr. 68 988 worden aan de ouders van verzoekster eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Tegen dit arrest dienen de ouders van verzoekster een cassatieberoep in bij de Raad van State dat op 21 mei 2008 wordt verworpen.

Op 26 juni 2008 dient verzoekster zelf als meerderjarige een asielaanvraag in.

Op 5 november 2008 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 26 februari 2009 worden bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 23 881 aan verzoekster eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 26 augustus 2008 dient de moeder van verzoekster voor zichzelf en haar gezin een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 15 december 2009, 29 december 2009 en op 9 februari 2010 geactualiseerd.

Op dezelfde datum dient de moeder van verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 29 augustus 2011 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Tegen deze beslissing stelt de moeder van verzoekster beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze procedure is nog steeds hangende en gekend onder het rolnummer 79 744.

Op 28 oktober 2011 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond verklaard. Tegen deze beslissing stelt de moeder van verzoekster beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze procedure is nog steeds hangende en gekend onder het rolnummer 86 271.

Op 18 november 2011 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Dit is de bestreden beslissing die op 22 november 2011 per aangetekend schrijven wordt verstuurd en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Op 26/02/2009 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“ENIG MIDDEL

Schending van de artikelen 7 en 62 van de Wet van 15 december 1980 op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikel 75§2 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1881 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en, 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 5 en 6 van de Richtlijn 2008/11/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijk normen en procedures in de lidstaten voor terugkeer van onderdanen van derde landen, die illegaal op hun grondgebied verblijven en van de artikelen 3, 8, 13 en 15 van het Verdrag van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950, goedgekeurd door de Wet van 13 mei 1955 en van artikel 19§2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie;

Doordat,

De beslissing als volgt werd gemotiveerd: “Op 10/02/2009 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen"

Terwijl,

De Richtlijn 2008/115/EG in het art. 6 bepaalt, dat iedere staat, bij het beëindigen van het illegaal verblijf, een terugkeerbesluit dient te nemen;

Dat in de mate dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dient aangezien te worden als een dergelijk terugkeerbesluit, het rekening dient te houden met het refoulementverbod o.m. van art. 5 van dezelfde Richtlijn;

Dat dit des te meer het geval is wanneer er een einde werd gesteld aan de asielprocedure, omwille van een termijn die overschreden werd;

Dat in casu uit de redactie van het bevel geenszins kan afgeleid worden, dat de Dienst Vreemdelingenzaken, het dossier in het licht van een eventueel refoulementsverbod heeft onderzocht, zodat de motiveringswet werd geschonden;

Dat in casu, de verzoekende partij overeenkomstig de art.9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet, regularisatieverzoeken heeft ingediend ofwel in eigen naam ofwel via moeder;

Dat er in deze dossiers tot op heden, geen definitieve beslissingen zijn tussengekomen:

Dat er dus in casu geen rekening werd gehouden met de gezondheidstoestand van de verzoekende partij of minstens dat dit niet blijkt uit de motivering van het bestreden bevel;

Dat de arts van de Dienst Vreemdelingenzaken op 27/10/2011 het volgende schrijft: "UU een studie van dit dossier blijkt dat deze 17-jarige vrouw uit Rusland lijdt aan een ernstige vorm van astma bronchiale. We kunnen deze weerhouden als een ernstige aandoening."

Dat iemand van het grondgebied verwijderen, terwijl deze ernstig ziek is en de toegang tot de gezondheidszorgen in het land waarnaar zij zal worden gerepatrieerd, niet verzekerd is, strijdig is met art. 3 E.V.R.M., dat krachtens art. 15 geen uitzonderingen kent (RvV 25 juli 2008, nr. 14.397, noot; RvV 15 januari 2010, nr. 37.026; RvV 26 februari 2010, nr. 39.483; RvV 19 april 2010, 41.760);

Dat in de rechtspraak wordt aangenomen dat zolang niet werd onderzocht of de ingeroepen medische elementen een schending van artikel 3 E.V.R.M. inhouden, er geen Bevel om het Grondgebied te verlaten, kan worden afgeleverd (De Wet Diverse Bepalingen: de verblijfsprocedures nog efficiënter, Vincent Vereecke, T.V.R. 2011, p. 329, rechtspraak bij voetnoot 13);

Dat de verzoekende partij nog thuis woont bij haar moeder;

Dat een ingreep in het gezinsleven, zonder noodzaak, een schending uitmaakt van art. 8 E.V.R.M.;

Dat in elk geval uit geen enkele overweging blijkt dat er rekening werd gehouden met art. 8 E.V.R.M., zodat minstens de motiveringswet werd geschonden;

Dat de verzoekende partij, dient te beschikken over een daadwerkelijk rechtsmiddel, ten einde het terugkeerbesluit in de zin van de Richtlijn 2008/11/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijk normen en procedures in de lidstaten voor terugkeer van onderdanen van derde landen, te bestrijden;

Dat de verzoekende partij bijgevolg vraagt dat het terugkeerbesluit ten gronde zou worden herbekeken in beroep;

Dat in de mate dat het terugkeerbesluit niet ten gronde zou worden behandeld, art. 13 E.V.R.M. wordt geschonden;

Dat het in casu daarenboven niet uitgesloten is dat de verzoekende partij in de Russische Federatie onderworpen wordt aan een behandeling die strijdig is met art. 3 E.V.R.M., en met het bepaalde van art. 19§2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, nu de verzoekende partij, haar moeder en haar zussen in België een levensstijl hebben aangenomen, die niet wordt getolereerd in Tsjetsjenië, waarvan zij afkomstig zijn;

Dat de zussen van de verzoekende partij een relatie hadden, waaruit een kind is geboren met een man van Russische origine en een andere zus een relatie heeft met een man uit India;

Dat geen van deze mannen, moslim is;

Dat, wanneer het gezin of inmiddels de verschillende gezinnen, op vandaag zich opnieuw zouden vestigen in Tsjetsjenië, het niet lang zal duren of de vrouwen en de mannen zullen naar het leven gestaan worden;

Dat de verzoekende partij en de leden van haar gezin een ernstig risico lopen op ernstige schade in de zin van art. 48/4 van de Vreemdelingenwet;

Dat al deze elementen, niet werden onderzocht, alvorens de bestreden beslissing werd genomen, ook al omdat het resultaat van de beroepsprocedure tegen de ""verwerping" van de regularisatiebeslissing niet werd afgewacht;"

2.2. In haar nota repliceert de verwerende partij dat door de afsluiting van de asielprocedure verzoekster illegaal op Belgische grondgebied verblijft vermits zij niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Verzoekster betwist niet dat zij deze documenten niet in haar bezit heeft. Zij weerlegt derhalve ook niet dat haar verblijf in België illegaal is. De motieven die aan de basis liggen van de beslissing worden alvast niet ter discussie gesteld noch ontkracht.

De verwerende partij merkt in haar nota op dat verzoekster de motieven van de beslissing schijnt te kennen vermits zij ze aanvecht in haar verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

In de mate dat verzoekster van oordeel is dat de materiële motiveringsplicht met voeten getreden werd, stelt de verwerende partij dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid.

Verder stelt de verwerende partij in haar nota dat de beslissing genomen werd na een onderzoek ten gronde van haar asielprocedure. Het is volgens de verwerende partij derhalve onjuist te stellen dat aan de beslissing geen onderzoek of zij wel veilig is in haar thuisland en of er mogelijk sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) is voorafgegaan. Verzoeksters vluchtrelaas en asielmotieven werden volgens de verwerende partij ten gronde onderzocht. Verzoekster brengt ook geen nieuwe argumenten aan waaruit moet blijken dat zij gevaar loopt in haar thuisland. Het feit dat zij een Westerse levensstijl hebben aangenomen en dat dit niet verdragen wordt in Tsjetsjenië is een bewering die allerm minst volstaat om een schending van artikel 3 van het EVRM uit te maken. De uitlatingen van verzoekster zijn volgens de verwerende partij puur speculatief minstens legt zij van haar beweringen zelfs geen begin van bewijs voor. Hypothetische beweringen zonder concrete elementen aan te brengen die haar vrees kunnen staven, volstaan niet om een schending van artikel 3 van het EVRM hard te maken. Verwijzen naar de levensstijl van haar gezinsleden zegt volgens de verwerende partij niets over verzoekster zelf. Verder merkt de verwerende partij op dat artikel 3 van het EVRM door de bestreden beslissing werd geëerbiedigd aangezien de verwerende partij de uit dit artikel voortvloeiende verplichtingen slechts kan waarborgen binnen het eigen grondgebied.

Verder stelt de verwerende partij dat het terugleiden van een vreemdeling ten aanzien van dit artikel een probleem kan doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen maar deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven. In hoofde van verzoekster is er echter geen sprake van de voormelde ernstige en duidelijke redenen minstens dat deze niet worden noch werden aangetoond. Bovendien hebben de vermeende problemen in het land van herkomst reeds het voorwerp uitgemaakt van een onderzoek in het kader van de asielprocedure die negatief voor verzoekster werd afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bovendien stelt de verwerende partij in haar nota dat een loutere afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten geenszins impliceert dat verzoekster verplicht wordt terug te keren naar het land of regio van herkomst. Het bevel houdt immers enkel in dat verzoekster verplicht wordt het Schengengebied te verlaten doch verhindert haar niet om eventueel naar een derde land te reizen waar zij over verblijfsrecht beschikt of kan beschikken.

Waar verzoekster meent dat artikel 13 van het EVRM wordt geschonden indien haar beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten niet ten gronde wordt behandeld, merkt de verwerende partij op dat deze opmerking feitelijke grondslag mist en louter hypothetisch is aangezien de thans lopende procedure duidelijk maakt dat verzoekster duidelijk de kans krijgt om het bevel ten gronde aan te vechten.

Verzoekster heeft geen regularisatieaanvraag meer lopen in haar hoofde op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De verwerende partij wijst erop dat als verzoekster beweert gezondheidsproblemen te hebben, zij echter niet de nodige inspanning heeft geleverd om op grond hiervan een regularisatieverzoek te doen. Verzoekster moet zelf het initiatief nemen om de nodige regularisatieprocedures op te starten vermits zij meerderjarig is en zulke regularisatieaanvragen niet automatisch een aanvang nemen. De verwerende partij stelt verder dat in de procedure van verzoeksters moeder wel degelijk een eindbeslissing is genomen en dat het feit dat deze werd aangevochten bij de Raad niet verhindert dat aan verzoekster een bevel wordt gegeven om het

grondgebied te verlaten. Zelfs al zouden er nog regularisatieverzoeken lopende zijn dan nog verhinderen deze niet dat verzoekster een bevel kan krijgen om het grondgebied te verlaten.

2.3.1 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat op 26 februari 2009 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen en dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, meer bepaald dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.3.2 Verzoekster voert in haar verzoekschrift de schending aan van artikel 7 van de vreemdelingenwet en van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981. Deze aangevoerde schendingen worden samen met de schending van de materiële motiveringsplicht onderzocht.

Artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen luidt als volgt:

“§2. – Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, §1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13Quinquies betekend.

(...)”

Artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2.”

Artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister, op eensluitend advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

8° wanneer hij, een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken.”

De Raad stelt vast dat uit de stukken van het dossier blijkt dat aan verzoekster de vluchtelingstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd en dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig paspoort met een geldig visum. Dit wordt door verzoekster in haar verzoekschrift niet betwist. De verwerende partij heeft aldus het dossier van verzoekster onderzocht en vastgesteld dat aan haar de vluchtelingstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd en dat zij niet beschikte over een geldig paspoort met een geldig visum. Het is aldus niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om aan verzoekster bevel te geven om het grondgebied te verlaten. De motieven van het bevel om het grondgebied te verlaten steunen op een correcte feitenvinding. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Verzoekster verwijst vervolgens naar de artikelen 5 en 6 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en stelt dat het genomen bevel om het grondgebied te verlaten rekening dient te houden met het refoulementverbod van artikel 5 van deze richtlijn. Verzoekster meent dat dit des te meer het geval is wanneer er een einde gesteld werd aan de asielprocedure omwille van een termijn die overschreden werd.

Zoals hiervoor reeds werd uiteengezet, blijkt uit het administratief dossier dat de asielaanvraag van verzoekster ten gronde werd onderzocht door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij beslissing van 5 november 2008 en daarna door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest nr. 23 881 maar dat de vluchtelingstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan haar werden geweigerd. Dit onderzoek ten gronde gebeurde vooraleer er aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker werd gegeven zodat verzoekster niet ernstig kan voorhouden dat er een einde werd gesteld aan de asielprocedure omwille van een termijn die overschreden werd. Verzoekster kan evenmin voorhouden dat er door de verwerende partij geen rekening werd gehouden met het refoulementverbod van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Haar asielaanvraag werd ten gronde onderzocht door de bevoegde instanties.

2.3.3 Verder stelt verzoekster dat zij in eigen naam of via haar moeder overeenkomstig artikel 9bis en artikel 9ter van de vreemdelingenwet aanvragen om machtiging tot verblijf indiende en dat er in deze dossiers tot op heden geen definitieve beslissingen zijn tussengekomen.

De Raad merkt op dat uit het administratief dossier blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet op 29 augustus 2011 ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard. Hetzelfde geldt voor de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet die op 28 oktober 2011 ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard. Het bestreden bevel werd pas na deze datum, namelijk op 18 november 2011 door de gemachtigde van de staatssecretaris genomen. Bij het geven van het bevel aan verzoekster had het bestuur aldus reeds een oordeel geveld over de beide aanvragen om machtiging tot verblijf, zodat het bestuur met kennis van zaken handelde.

2.3.4 Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat er *in casu* geen rekening werd gehouden met haar gezondheidstoestand. Ze verwijst hiervoor naar het verslag van de ambtenaar-geneesheer van 27 oktober 2011. De Raad stelt echter vast dat de ambtenaar-geneesheer in dit verslag van 27 oktober 2011, dat verzoekster bij haar verzoekschrift voegt, de gezondheidstoestand van de zus van verzoekster onderzocht en niet die van verzoekster. Verzoekster toont met deze verwijzing bijgevolg niet aan dat de bestreden beslissing in haar hoofde geen rekening heeft gehouden met haar gezondheidstoestand of op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

2.3.5 Vervolgens voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Verzoekster verwijst hiervoor naar het feit dat ze nog thuis woont bij haar moeder en dat uit geen enkele overweging blijkt dat er rekening werd gehouden met dit artikel zodat minstens de motiveringswet werd geschonden.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het begrip “gezinsleven” in voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Waar verzoekster meedeelt dat ze nog thuis woont bij haar moeder, aanvaardt de Raad dat verzoekster en haar moeder in België een gezin vormen. De Raad wijst er op dat blijkt dat aan verzoeksters moeder eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker werd gegeven, dat zij aanvecht in de zaak met rolnummer 84 994. Ook de aanvragen om machtiging tot verblijf van de moeder werden verworpen. Er is bijgevolg geen sprake van een verbreking van de familiale banden. Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Waar verzoekster met de bewoordingen *“Dat in elk geval uit geen enkele overweging blijkt dat er rekening werd gehouden met art. 8 E.V.R.M., zodat minstens de motiveringswet werd geschonden;”*, van mening lijkt te zijn dat artikel 8 van het EVRM een motiveringsverplichting bevat en dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid de evenredigheidstoets heeft gedaan, dient te worden opgemerkt dat artikel 8 van het EVRM geen dergelijke motiveringsplicht omvat, zodat dit onderdeel faalt in rechte.

2.3.6 Verzoekster stelt verder in haar verzoekschrift dat zij dient te beschikken over een daadwerkelijk rechtsmiddel om het terugkeerbesluit in de zin van de Terugkeerrichtlijn te bestrijden.

De Raad wijst verzoekster erop dat bevoegdheidstoewijzingen door artikel 39/2 van de vreemdelingenwet aan de Raad van tweeërlei aard zijn:

- op grond van paragraaf 1 van artikel 39/2 treedt de Raad op wanneer hij, in zaken van asiel en subsidiaire bescherming, uitspraak doet over de beroepen die zijn ingesteld tegen de beslissingen van de commissaris-generaal; het betreft de bevoegdheid die voorheen, in asielzaken, aan de Vaste Beroepscommissie was toegewezen;

- op grond van paragraaf 2 van dat artikel treedt de Raad op als annulatierechter, wanneer hij uitspraak doet over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht; het betreft de bevoegdheid die voorheen aan de Raad van State was toegewezen.

In casu betreft de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten- asielzoeker. Wanneer de Raad op grond van artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet optreedt, beschikt hij over een soortgelijke vernietigings- en schorsingsbevoegdheid als die welke de Raad van State voorheen had. In dat geval treedt de Raad niet op met volle rechtsmacht maar als annulatierechter. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen maar houdt de Raad een wettigheidstoezicht. De Raad onderzoekt of de betrokken overheid bij de beoordeling uitgegaan is van de juiste feiten, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, met andere woorden wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

Ter zake merkt de Raad op dat de afdeling wetgeving bij de Raad van State reeds heeft gesteld dat het rechterlijk beroep dat kan worden ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen *prima facie* beantwoordt aan de vereisten van daadwerkelijke rechtshulp in de zin van artikel 13 van het EVRM (*Parl.St.*, Kamer, 2005- 2006, nr. 2479/001, 323). Verzoekster brengt geen gegeven aan om dit standpunt te weerleggen. Tevens heeft het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 (B.S. 7 juni 2008) in verband met het al dan niet bestaan van een discriminatie tussen rechtzoekenden die beschikken over een beroep met volle rechtsmacht en over deze die slechts over een annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikken, gesteld in zijn overweging B.16.3.: *“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat daarbij na of de aan zijn toezicht voorgelegde overheidsbeslissing de vereiste feitelijke grondslag heeft, of die beslissing uitgaat van correcte juridische kwalificaties en of de maatregel niet kennelijk onevenredig is met de vastgestelde feiten. Wanneer hij die beslissing vernietigt, dient de overheid zich te schikken naar het arrest van de Raad van State : indien de overheid een nieuwe beslissing neemt, mag zij de motieven van het arrest dat de eerste beslissing heeft vernietigd niet negeren; indien zij in de vernietiging berust, wordt de aangevochten akte geacht nooit te hebben bestaan (vergelijk: Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Kingsley t. Verenigd Koninkrijk, 7 november 2000, § 58).*

Bovendien kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, in de omstandigheden bedoeld in artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980, de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing bevelen, in voorkomend geval door uitspraak te doen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De Raad kan tevens, in de omstandigheden bedoeld in artikel 39/84 van dezelfde wet, voorlopige maatregelen bevelen.

De rechtzoekenden beschikken derhalve over een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg, voor een onafhankelijk en onpartijdig rechtscollege, tegen de administratieve beslissingen die op hen betrekking hebben. Artikel 39/82, §2, ingevoegd bij het bestreden artikel 80, heeft niet tot gevolg dat het op onevenredige wijze de rechten van de betrokken personen beperkt.”

Bijgevolg is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er door de wet mee belast om ondermeer als annulatierechter na te gaan of de individuele beslissingen genomen met toepassing van de beroepen die worden ingesteld met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, niet werden genomen met overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. De wetgever heeft uitdrukkelijk uitgesloten dat de Raad een ruimere toetsing zou doorvoeren (Wetontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Gedr.St.*, Kamer, 2005-06, nr. 51/2479-011, 40.). Een behandeling in volle rechtsmacht van huidig beroep is wettelijk niet toegestaan.

Daarenboven wordt in overweging B.16.3. van het arrest van het Grondwettelijk Hof van 27 mei 2008 gesteld dat de omstandigheid dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet met volle rechtsmacht maar als annulatierechter uitspraak doet wanneer hij op grond van paragraaf 2 van artikel 39/2 van de vreemdelingenwet optreedt, de rechtzoekenden in die procedure niet van een daadwerkelijk rechtsmiddel berooft.

In dit verband is het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet duidelijk hoe de beschouwingen van verzoekster de eventuele nietigverklaring van de *in casu* bestreden beslissing zouden kunnen

verantwoorden, en verder, wat haar belang is bij de door haar geuite kritiek. Te meer nu verzoekster nalaat uiteen te zetten en te verduidelijken welke feiten en omstandigheden een andersluidende beslissing dan de *in casu* bestreden beslissing zouden kunnen rechtvaardigen. Evenmin toont verzoekster *in concreto* aan dat het annulatieberoep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen – zoals omschreven in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet – geen voldoende waarborgen zou bieden ter vrijwaring van haar rechten.

Tevens wordt benadrukt dat door het bespreken van de rechtsmacht van een rechtscollege niet wordt aangetoond dat de bestreden beslissing aangetast is door enig gebrek.

2.3.7 Verzoekster voert tevens een schending aan van artikel 19, § 2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie opgemaakt te Nice van 7 december 2000 *juncto* artikel 3 van het EVRM. Ze voert aan dat het niet is uitgesloten dat zij in de Russische Federatie onderworpen wordt aan een handeling die in strijd is met deze artikelen omdat zij, haar moeder en zussen in België een levensstijl hebben aangenomen die niet wordt getolereerd in Tsjetsjenië. Verzoekster verklaart dit en stelt dat één van haar zussen een relatie had met een man van Russische origine waaruit een kind is geboren en een andere zus een relatie heeft met een man van India. Dat geen van deze mannen moslim is zodat wanneer het gezin of de verschillende gezinnen op vandaag zich opnieuw zouden vestigen in Tsjetsjenië het niet lang zal duren of de vrouwen en de mannen naar het leven gestaan zullen worden.

Er dient opgemerkt te worden dat verzoekster om de schending van artikel 3 van het EVRM dienstig te kunnen aanvoeren, dient aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Een loutere verklaring van verzoekster volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat verzoekster bij de loutere stelling dat zij, haar moeder en zussen in België een levensstijl hebben aangenomen die niet wordt getolereerd in Tsjetsjenië waardoor bij een terugkeer het niet uitgesloten is dat verzoekster in de Russische Federatie onderworpen wordt aan een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het EVRM, nalaat deze blote bewering te staven met concrete gegevens. Verzoekster verwijst enkel naar de relatie van haar zussen maar geeft geen enkele verdere uitleg over haar eigen persoon of brengt geen concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten of aanwijzingen noch bewijzen aan die aantonen dat een terugkeer naar haar land van herkomst voor haar een risico zou inhouden op foltering of onmenselijke behandeling. Zij toont bijgevolg niet aan dat zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

2.3.8 Waar verzoekster tenslotte de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aanvoert merkt de Raad op dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 5 november 2008 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus geeft genomen en dat op 26 februari 2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 23 881 aan de verzoekster eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerde. Er werd aldus reeds ten gronde onderzocht of verzoekster de bescherming van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet dient te genieten. Zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad weigerden aan verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus. In het kader van huidig annulatieberoep kan de Raad geen uitspraak doen over de toekenning van de subsidiaire bescherming.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk

besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET